

КИРИЛ АПОСТОЛОВ

ЕДУАРД І

chitanka.info

Не мога да го позная. Това ли е някогашният Едуард, който, обземеше ли го прищявката да се поперчи, сам отваряше вратата към терасата и вирнал високо толуместата си глава, тръгваше като акробат по ръба на циментения парапет, а минувачите от двете улици спираха да гледат. Именно от този период са и най-трайните ни спомени за нашия домашен тигър с косъм на африкански лъв и с десетки потъмни и по-светли препаски. Очите му имаха цвета на козината и като всички жълти очи, придаваха на котарака зъл, та дори свиреп вид. В действителност зад тази привидна свирепост се криеше една неочаквана кротост, деликатност, бих казал — аристократичност. А че носеше нещо благородно в себе си, нямаше съмнение и това той щеше да го докаже на дело много скоро.

Всичко, което казах дотук, се отнася за някогашния Едуард, не за днешния... Дремчо. И името му сменихме, защото, какво е името, ако то малко от малко не приляга. Представете си един страхопъзльо, прекарал цял живот до полите на жена си, с името Колумб; или дърт гурелив овчарски пес с претенциозното купешко име Джони!... Промяната у нашия Едуард не настъпи изведнъж. Отначало само взе да се залежава на дивана в кухнята, естествено, засмукал крайчето на пухкавото одеялце. Да, тоя гигант, тежък колкото две новородени бебета, продължаваше да се приспива по този начин. Никога не бяхме го чули да мърка и „преде“, просто не умееше. А навикът да смуче, и то само единия от краищата на одеялцето, му бе останал още от малко коте. Заедно със залежаването или по-право като резултат на залежаването Едуард почна да пълнее, а в погледа му се настани тиха меланхолия и примирение. Скоро тъй затлъстя, че едвам вървеше. За разходки и акробатически номера по парапета на терасата и дума не можеше да става вече. Това ни разтревожи. Покрай всичко друго ние си въобразявахме, че посредством малкото му на брой години и тия на дъщеря ни младостта в нашата къща успешно воюва с, общо взето, напредналата средна възраст на семейството. А какво излезе? Че най-младият измежду нас е остарял най-много. Ветеринарният лекар, когото повикахме, откри, че и сърцето му не е в ред. Ами да, рекох си, след като той си отиде, нима сам не знаех, че такъв застоял живот неизбежно води до затлъстяване, а оттам и до отслабване на сърцето. Заради детето, което не лягаше без котарака, ние не пускахме Едуард през прага навън. Той винаги беше гледал света, в това число

побратимите и посестримите си, през джамлъка на балкона или от терасата. Възможно е в началото любовната игра на котките от двора и техните продрани мяукания в края на зимата да са го безпокоили, но явно това време, тия часове той отдавна ги беше забравил. Вече нищо не го вълнуваше.

Тъжно е да си старец на две години.

Времето си течеше. Дремчо все по-малко ядеше и все повече пълнееше. От сутрин до вечер, а след това и през нощта смучеше одеялцето в кухнята и нямаше сила, която да размърда заспалия му дух, да го накара да се заиграе. Дъщеря ни, при всичката ѝ обич към котарака, лека-полека престана да го търси, забрави някои от навиците си и също като нас, възрастните, почна да се застоява пред телевизора. С една дума, и тя, както всички ни, беше малко нещо „остаряла“. Това не можеше да не ме разтревожи. Бях убеден, че и в наши дни детето си е дете, следователно има нужда, и то колкото е възможно по-дълго и по-непосредствено да общува с първичното, с онова, което му е най-присъщо. Но тук не за децата и за ограбеното им детство ни беше думата, а за нашия остаряващ от ден на ден котарак. И така, той продължаваше да тлъстее. Очите му блуждаеха в сумрачността на апартамента, замъглени от една постоянна безизразна влага. Косъмът му загуби предишния си блясък и пъргавина, оредя и местата около ушите оголяха. Походката му стана флегматична и тъжна, гледаше повече да лежи, сякаш това никак не му досаждаше. Атанас Далчев беше писал някъде в своите фрагменти, че първият сигнал за приближаващата старост е загубването на зъбите и приятелите... Сигурно е така, но аз си мисля, че остаряващият може да бъде разпознат още и по това, откога лежането започва да му доставя радост, откога то се превръща в смисъл на живота му.

Тъй вървяха работите с нашия красив и наперен някога Едуард, а сега отпуснат и меланхоличен Дремчо, докато един ден не чухме тъничкото и нежно: „Мяя-ууу!“... Никой от нас, възрастните, не знаеше как малкото котенце е попаднало в жилището ни на четвъртия етаж, а дъщерята, от която очаквахме да получим най-достоверната информация, изглеждаше едва ли не най-изненаданата: наистина, откъде е могло да дойде в дома ни това хубаво шаренко котенце с бял гердан през вратлето, с бяло като хермелин коремче и с изблещени сиво-сини очички. На първоначалното ни учудване скоро бе турен

край, и то от кого, мислите, от самото дребосъче, което, след като метна светкавични погледи насам-натам, тутакси се разшета свойски из кухнята. Слабите му крачета едва го държаха и когато трябваше рязко да измени посоката, залиташе. Ала туй не му попречи да посети на бърза ръка всички по-важни места: да клекне в легенчето, както правеше и Дремчо, да излочи застоялото мляко в чинийката, естествено, предназначено не за него, да отдели минутка за тоалета си...

През това време нашият се бе разсънил от вечно унасящата го дрямка и следеше с любопитство малкото.

По-нататък читателите сами ще се досетят какви ще да са били първите възможни разговори, обвинения, упреци подир тази неочаквана „придобивка“; на кого например са могли да бъдат приписани определенията като „най-жестокия и зъл човек“, който „мрази бедните и нещастни животинчета“, и кой е защищавал със сълзи на очи новия член на семейството; ще се досетят още, че оставането на пришълеца вкъщи всъщност е било предрешено. Всичко е тъй очевидно.

Беше към полунощ, когато нагазих в тъмната тишина, която в тия часове навсякъде е еднаква, но всеки успява да я изброжда успешно единствено в своя дом, та като я пребродих, без да „събудя“ нито една вещ по пътя си, озовах се в кухнята и превъртах ключа. И тук — ето ти нова изненада. Вечно унасян в сън в друго време, нашият тигро-лъв сега бодърствуваше: клекнал на месестата си опашка, разтворил широко зеници, той гледаше напрегнато към противоположния край на дивана. Там, върху неговата любима и сдъвкана приспанушка, едва-едва повдигаше хълбочета една жива запетайка, чиято изшилена опашчица, кой знае защо, не беше прибрана, както правят подобните запетайки в тия случаи, а стоеше щръкнала встрани. Пристъпих тихичко, прокарах длан по топлото ръбесто гръбче и стаята веднага се изпълни с равното, отдавна забравено у нас „Мърррр! Ръм-мърррр! Мър-мърррр“. Е, рекох си зарадвано, тоя поне ще ни мърка. Вече знаех от нашия приятел ветеринаря, че котките биват мъркащи и смучещи. Така че занаят, като ни омръзне да гледаме как единият смуче, застъпил с предните лапи одеялцето, ще затваряме очи и ще слушаме как другият преде. В края на краищата римският мъдрец вече го беше казал, че животът и онова, което ни заобикаля, са по-податливи на опознаване и

разбиране, ако успееш да ги засечеш от различни страни и с различни средства; че само промяната на гледната точка понякога се оказва толкова съществена и резултатна, колкото самата гледна точка... Жълтите окуляри, за миг отклонени към мене, отново се насочиха в другия край на дивана. Щях ли някога да науча какво бе накарало Дремчо да изостави любимото си място — нахалството на пришълеца, вродената деликатност у по-големите да отстъпват на по-малките или благородството...

Изненадите обаче не свършиха с това мое среднощно откритие. На утрото, когато сложихме на детето да закусва, по навик отсипахме и на котарака. Той се наведе над паничката с чувство на погнуса. Тъй и не докосна млякото, а само стоеше над него и гледаше безсмислено мехурестата бяла течност. Никой от нас не е забелязал кога малкото бе слязло от дивана. Видяхме го да пресича с несигурни крачки стаята, запътено към котешката посуда в ъгъла. Щом го усети да приближава, Дремчо веднага му отстъпи мястото до съдинката. А то това и чакаше — запъна здраво предните лапки да не падне и почна да лочи твърде сръчно и ловко за възрастта му, защото за съвсем кратко време от млякото не остана ни капка. Накрая то вирна нагоре муцунка, сякаш оглеждаше тавана, и взе да облизва бавно и с видимо удоволствие устата и носа си. Бодро, сито, котето се заигра с покривката на дивана, като ту увисваше на нея, подобно маймунче, вкопчило и нокти, и зъби за плата, ту лягаше по гръб на пода и перкаше с лапи евтината дамаска, ту пък затичваше нанякъде... Когато и това му омръзна, малкият Едуардчо, Едуард II, така решихме единогласно да го кръстим, подгони топчето за тенис... Следващият обект беше самият Дремчо. Ала още като го видя да се отправя към него, с настръхнала по гръба козинка, старият котарак предвидливо отстъпи назад. Изглежда обаче, че Едуард II изтълкува движението му като покана за игра и скочи с ръмжене отгоре му. Разбрал, че няма отървяване, Дремчо се измъкна през отворената врата и потъна в хола.

На следващото утро отново намерих младия Едуард върху пухкавото одеялце, а Дремчо дремеше на стола до масата. Този ден двата котарака почти се „подушиха“, макар големият все още да показваше пълно безразличие и отегчение от постоянните задевки на пъргавото и неуморно коте. На третата сутрин вече лежаха гръб до гръб, но не на дивана, сегашното владение на Едуард II, а на стола —

значи Дремчо още не беше пречупил гордостта си и малкото първо бе предприело крачката на помирение.

Мисля, че от тоя ден започна тяхното голямо приятелство. И то беше неизбежно. Едуард II се оказа такъв безподобен закачко, че трябваше да имаш сърце от камък и воля от желязо, за да устоиш на набезите му. Дремчо също не устоя и в края на краищата свали маската си на сдържаност и достолепност. Така начена вторият или може би третият период в живота му, който много наподобяваше първия — веселия, безгрижния, когато на всички вкъщи ни бе тъй хубаво... Но и в най-бурните игри все пак той бе по-големият, по-разумният, по-предвидливият. Малко несръчен поради затлъстяването, но безкрайно внимателен и деликатен, истинско удоволствие беше да го наблюдава човек какви усилия полага при боричкането, за да не повреди крехкото телце на противника си било с едно по-силно постисване на здравите челюсти, които трошеха кокалите на неделните пилета от нашето меню като сламки, било с непремерен удар на някоя от четирите лапи, всяка тежаща колкото тежеше целият Едуард II. Вечер двамата си лягаха заедно на дивана и Дремчо вече не смучеше края на одеялцето, сякаш чувствуваше неудобство да го върши пред малкия.

Ето как нашият дом отново възвърна радостта си от дните, когато Едуард, още младо коте, препускаше от единия до другия край на къщата и събираше лекото чипровско килимче в хола или, легнал по гръб на пода, въртеше табуретките с крака, все едно че въртеше пумпал, а ролките скърцаха и пластмасовите им подметки хвърчаха на всички страни за общ ужас на възрастните и за неописуем възторг на детето. И сега двамата с Едуард II тропотеха по цял ден из къщата или, влезли в единоборство, ръмжаха като същински зверове, докато най-после по-големият, по-разумният, по-предвидливият не отстъпеше. Да, домът ни пак се засмя както едно време и привечер, като си идвахме от работа, ние все по-често се застоявахме в кухнята или там, където бяха в този час четириногите ни приятели, и все по-рядко имахме желание да седнем пред телевизора. Младостта широко бе откrexнала прозорчето си към нас, а където е тя, там е и веселието, и изобщо животът.

От постоянните надпрепусквания и игри ли, от недоспиването ли, Дремчо взе да отслабва и за кратко време възвърна добрата си стара „форма“. При поредния преглед приятелят ни, ветеринарният,

намери, че на сърцето му няма вече нищо. И всички пак почнахме да го наричаме както по-рано Едуард; и у него отново се появи някогашната привычка да излиза на терасата и с бавна царствена походка да изминава парапета от единия до другия край, повел подире си сиво-белия Едуард II; и отново минувачите от двете улици взеха да спират край нашата къща и да сочат с ръце.

Този неделен ден всички се успахме. Слава богу, че станях първи. Когато към девет отворих кухненската врата, ме посрещна една необичайна тишина. Направи ми впечатление крайно неестественото положение, което беше заел Едуард II по средата на дивана и неспокойният поглед на големия котарак — учуден и едновременно смутен, гузен. Щом прекрачих прага, той отмести за миг очи към мене, като че искаше да ме попита защо Едуардчо този път не желае да си играят. Отидох до малкото котараче, приклекнах над него и едва сега забелязах сдъвканата, още мокра козинка по вратлето му. Обърнах го и тогава открих кървавата мокрота отдолу.

Ех, Едуард, Едуард!...

Бях убеден, че не го е направил нарочно, че по-скоро е станало от много обич, докато са се боричкали. Но щях ли да убедя дъщеря ни, пък и да я убедя, това щеше ли да намали скръбта ѝ? И не само нейната. Вдигнах трупчето (то беше почти без тегло), увих го в няколко вестника и го натиках на дъното на боклукчийската кофа, та да не го изровят безпризорните кучета.

А на детето казах, че на Едуард II, види се, не му е харесало у нас, защото е високо, и е избягал на свобода.

След тоя случай Дремчо отново се залежа на дивана в кухнята и вкъщи пак се възцари познатата, лъхаща на старост и меланхолия тишина, в която няма да чуеш друго, освен гласа на някоя от поредните говорителки по телевизията. Забил нос на топло между ребрата на радиатора, сега той по цял ден лежеше. Почти престана да яде. (Впрочем той никога не е бил твърде ящен.) Задоволяваше се с нищожни количества: къшейче пиле, парче риба, отрязък кървавица, пресен чернодробен пастет, на върха на лъжицата. До друго не се докосваше. А на хляба дори вкуса не знаеше. На него му бяха забранени всякакви контакти с външния свят, в това число и

общуването с други котки. Гледахме да го държим далеч от всичко, което му е присъщо по природа и лесно можеше да го тласне към първичните му животински инстинкти. Поддържахме този строг режим, защото, както казах, дъщеря ни, макар и не толкова малка, продължаваше вечер да го гушка в леглото си.

Така полека-лека зализаният красавец с цъфтящ косъм и горд благороднически поглед отново се превърна в един без време остарял, проскубан котарак. Какво ли не правихме, за да разбудим някак заспалото му съзнание, гордостта му, да му възвърнем представите за живия живот. Нищо не помагаше. Изглежда, както за човека е по-лесно да му отнемеш, да го лишиш, отколкото насила да го накараш да вземе нещо, което не му е по волята или просто не му харесва, така е и с всяко друго живо същество. Престаняхме да се обръщаме към него с истинското му име Едуард. То беше останало някъде назад, в най-добрите, ала вече забравени дни. Дори Дремчо вече не му викахме, защото и в тази дума все пак има нещо доброжелателно. А състоянието, в което той изпадна след нелепата смърт на малкото котараче, беше направо оскърбително — и за него самия, и за нас. Вместо да носи радост вкъщи, той навявяше скръб. Взехме да кроим планове с жена ми да го махнем. Всеки път обаче, щом намислехме нещо, дъщерята съумяваше навреме да разгадае кроежите ни и съответно да ги осуети. Не защото котаракът и в сегашното си положение продължаваше да е за нея това, което беше някога в детството ѝ — не. По-скоро го жалеше повече от нас.

Не е лесно да откъснеш от себе си нещо, което години наред си носил близко до сърцето и съставлява част от твоя живот.

И тази пролет Беломорецът пристигна в Югненската долина, както винаги, в края на март. Небето се обистри, доби модър цвят, а южнякът цяла седмица, ден и нощ, шушна в клоните на дърветата, докато накрая те се изгоиха и замрежиха въздуха. Първи зарозовяха бадемите в подножието на Жълтия мел. После бянаха джанките по склоновете около градчето.

Животът избуя през варосаните стени на къщата и плъпна навън. Половината югненчани поеха по току-що изсъхналите пътища към близките балкански селца от двата бряга на Струма. Трябваше да

проверят и изметат от паяжини и умрели мухи напуснатите стари домове, да изгорят ланшната шума из дворовете, да прекопаят градините. Да си припомнят, с една дума, откъде са дошли.

Ние също решихме да навестим родителите на жена ми, останали да кукуват в старото гнездо, както много други техни връстници. Но не щеш ли, дъщерята се опъна: какво ще прави горе сред тия старци. Ни деца има да си поиграе, ни телевизия. Настояхме, защото не можехме, не смеехме да я оставим сама тук. Накрая тя постави условие, за което предварително беше убедена, че няма да бъде изпълнено. Съгласна била да дойде, но заедно с Едуард. До този ден котаракът не беше напускал многоетажния блок. Взехме да я увещаваме, че това не е ловджийско куче, та като го вкараш в колата, да седне на едно място и да стои там, докато не му отвориш вратата и му кажеш да слиза. Друго животно е котката. Тя не обича промените. Приведохме ѝ за пример народната мъдрост, че кучето е вярно на стопанина, а котката на къщата. Но дъщеря ни държеше на своето. Не признаваше никакви доводи. В това отношение, както е известно, децата са неузнаваемо праволинейни и непреклонни. Пък и не само децата. Нима с нас, възрастните, не е същото, опре ли работата до интереса и налагането на собствената воля. Защо, рекохме си с жена ми, и този път да не отстъпим, щом толкова много пъти сме го правили. Тя, нашата гордост и слабост!

И тъй новичката ни и крехка лада, създадена от конструкторите да лети като птичка по равните асфалтирани пътища, се запрепъва като болник из ровините на черния планински път, наръбен от зимните порои подобно лицето на столетник.

Опасявах се, че котаракът ще буйствува, ще дере, ще мяука, а той, точно обратното — сви се в краката на детето и не шавна от мястото си, докато не го измъкнахме оттам. Бабата и дядото първи забелязаха онова, което беше извършил котаракът в колата.

— Глейте, глейте, он се е намочал от страх.

Дали се засрами, или се уплаши (по-скоро второто!), но щом видя, че е на открито, Едуард изфуча зверски, скочи от ръцете на жена ми и като жълта кълбовидна мълния се заби през отворената врата на приземната стаица.

Беше топло, слънчево, та и докато шетахме, и докато обядвахме на двора, вратата постоянно стоеше отворена. Но котаракът не си

показа нито за секунда главата изпод миндера. Чак по някое време, набрал достатъчно смелост и решителност, той си позволи да помирише чистия балкански въздух. Но и този път не стигна до двора, а чучна на прага. Наоколо беше спокойно и тихо. Из големия парцел, ограден отвсякъде с високи рушащи се зидове, не се виждаше никаква живинка. Пределните години на нашите старци отдавна ги бяха лишили от възможността да отглеждат домашен добитък. Е, ако не се броят десетината кокошки и една дръглива плавеста коза, която държаха затворена в някогашния яхър за коне.

Не мога да кажа колко време бе изминало, откак пристигнахме, когато ми дойде на ума, че сме забравили отпадъците в колата. Извадих найлоновия плик, пълен с кокали и мазни хапки, изсипах всичко на тревата и повиках съседските кучета. Двата песа, и двата от неопределена порода, веднага дотърчаха. Храната беше изобилна, трапезата богата, та не стана нужда да се карат и джафкат както друг път. Ометоха каквото имаше до трошица, после отидоха настрани, вдигнаха глави и се заоблизваха сито и доволно.

Котаракът през цялото време седеше нащрек от вътрешната страна на прага на вратата и наблюдаваше с широко отворени зеници. Мисля, че в погледа му имаше повече любопитство, отколкото страх. Но щом по-голямото от кучетата изпъна опашка и направи крачка напред, Едуард намери за благоразумно да се пъхне под миндерлъка.

На свечеряване, без някой да ги е викал, песовете на съседите пак пристигнаха. След като обиколиха всички места, където знаеха, че могат да открият нещо за ядене, те седнаха на плочите пред къщата, кой както намираще за удобно, и взеха да се пощят. По-едрото беше цялото черно, черно като нощ. Тъмнокестенявите му очи почти се сливаха с цвета на козината. Нещо сатанинско имаше в него. Добро и кротко по нрав, а не можеш да го обикнеш, нито да му се довериш. Погледне те, и отведнъж почувствуващ, че те побиват тръпки. Съвсем друго впечатление оставяше мъничето Шарко. На бой то не беше по-голямо от една обикновена котка. По косъм приличаше на някогашното наше котараче Едуард II; тъмнокафяви петна по гърба и главата, снежнобял корем и къси, обърнати навън крачета, наполовина кафяви, наполовина бели. Пъстрите му засмени очички предразполагаха към доверие. Самите те излъчваха доверие, като

постоянно примигваха насреща ти, сякаш искаха на всяка цена да те направят съпричастен към нещо, за което уж знаете и двамата.

Едуард и този път не стигна по-далеч от своята наблюдателница — изтъркания праг на кухненската врата. Полуоткрехнатата врата му осигуряваше и необходимото усещане за близост с природата, и нужната закрила. Като истинско чедо на града (за разлика от нас, той беше стопроцентов гражданин), изглежда, на него му стигаше дори само това, да гледа широкия свят, па макар и през стъкло. Известно е, че за да предприемеш определена рискована стъпка, трябва преди това да си спечелил или загубил нещо свидно и скъпо. А той не беше печелил и губил досега нищо, защото нищо не бе имал в повече от ония сто и пет квадрата високо във въздуха, при това не винаги проветрени, а много често и с дъх на застояла прах. Стара като човека е истината, че след като дълго си стоял в един какъв да е затвор, ти излизаш оттам с притъпени сетива и чувства. Тъй че полусвободата, до която само се беше докоснал нашият сега, го задоволяваше напълно.

Навикът да живееш така или иначе понякога се оказва по-силен и по-устойчив от необходимостта да живееш по точно определения начин.

Котаракът продължаваше да лежи свит на кълбо, с подвита между задните крака опашка, но очите му, подобно две мигащи жълти светлини, следяха зорко онова, което ставаше на двора. С една дума, зад привидното външно спокойствие той криеше своя неизказан ужас от тази ненадейна за него среща с новото и непознатото. Тоя ужас нямаше да го напусне през цялата нощ.

Вечерта, както и в градското ни жилище, той легна при детето, на неговото легло. Ние с жената заехме другия ъгъл на просторната селска одая, която не е мерена в квадрати, когато е строена. Малко подир полунощ се събудих с усещането за нечие чуждо присъствие. Изправен на лакти, почнах да се оглеждам в мрака. Недалеч от себе си видях — кого мислите — Едуард, прицелил в мен окръглените си зеници, като дулата на добре излъскано чифте. Защо бе изоставил своята приятелка? Удобства ли му липсваха там, което никак не беше за вярване, що ли? Или тук, на непознатото и чуждо за него място, в мое лице виждаше по-сигурна закрила? Тъй или иначе той прекара остатъка от нощта на нашето легло, близо до главата ми, нещо, което не беше правил никога преди това.

Сутринта всички заедно слязохме в приземната стаица, лятната кухня. След като посети легенчето, което дъщеря ни бе донесла специално за тази цел от къщи, той отново зае любимото си място до прага. Слънцето припичаше приятно през отворената врата. В прозореца се блъскаше някаква грамадна муха. Но това ни най-малко не впечатляваше нашия. С мухите той отдавна бе свикнал. Довтасаха и четирикраките ни приятели от съседския двор. Изнесох на вестник огризките, останали от вечерта, и застанах отстрани да наблюдавам. Те се нахвърлиха върху храната с такава лакомия, та човек можеше да си помисли, че цяла неделя не са хапвали нищо. Но този път от широтата и търпимостта у по-силния нямаше и помен. Късовете, общо взето, бяха в недостатъчно количество, колкото за единия само. Черньо добре разбираше това и на няколко пъти щракна челюсти срещу събрата си. Шареното мъниче обаче се оказа твърде ловък акробат и изпод носа му измъкваше най-тлъстите залци. Остатъците върху вестника бяха ометени за броени секунди. Гощавката вече привършваше, когато Шарко докопа последната хапка и побягна с нея. Големият го настигна и само с един удар на лапата го повали на земята.

Не съм в състояние да кажа нищо за онова, което е предшествувало последвалата сцена. А и в кухнята в този момент нямаше никого, за да свидетелствува. Затова ще предам от цялата случка единствено туй, което видях с очите си.

В мига, когато Черньо събори мъничето и взе да го дави, за да измъкне кокала от устата му, върху него като жълта светкавица изневиделица врълхлетя нашият Едуард, съскайки и дращейки. Освен яките нокти на негова страна бе и силата на изненадата. В настъпилата суматоха едрият пес изостави мъничето и пицейки с продран глас, тутакси подбра посоката към пътната врата. Но това още не беше всичко. Едуард, който за пръв път тоя ден прекрачваше прага на кухнята и следователно не беше стъпвал на гола земя, сподире беглеца чак до изхода. Там, изглежда, повторно ще да го е ухапал или одрал, защото кучето наново изквича.

Изненадан като че ли най-много от всички, Шарко стоя известно време с вирнати нагоре крака, после скочи и побягна, заобикаляйки отдалеч връщания се откъм пътя котарак.

Настана пълна тишина. И до вечерта, когато ние си тръгнахме, нито едно от двете кучета не посмя да припари в двора.

Следващата неделя дъщеря ни сама пожела да гостуваме на дядото и бабата. Естествено — с Едуард. Пропуснала да види неговия невероятен бой с Черньо, тя си въобразяваше, че всичко ще се повтори. Но за нейно най-голямо разочарование до друга схватка не се стигна.

Още при първото повикване двата песа дотърчаха с радостен лай и замятаха нетърпеливо опашки. Изглежда, Черньо беше забравил съвсем прежеждието от миналата неделя. Ала Едуард не беше забравил и щом го зърна, настръхна, присви уши и се понесе със съскане насреща му. Кучето, чието око още не беше заздравяло, подви опашка и предвидливо напусна двора, преди да се е стигнало до нов бой. На връщане от изхода, виждайки мъничето, котаракът като че ли се преобрази. Ушите му постепенно се изправиха, после се насочиха напред, а опашката му, както си беше изпъната, щръкна нагоре в миролюбива поза. Отърка гръб о дънера на близката череша и измяука тихичко, едва чуто. В походката му имаше нещо предразполагащо, а широко отворените му жълти очи гледаха дружелюбно и с една небивала кротост. В отговор Шарко също размахна опашка и примигна с пъстрите си очета. После обърна гръб на едрия котарак, все едно че не съществуваше, и заби муцуна в плика с отпадъците.

От този ден двамата, куче и котка, станаха истински приятели. И тъкмо тази дружба възвърна на Едуард самочувствието му от дните, когато Едуард II още беше жив. Срещите им с Шарко в неделния ден поддържаха доброто му настроение през цялата седмица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.